

РЕШЕНИЕ

№ 5103

гр. София, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3101** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК във вр. чл.27 ал.1 от ЗУСЕСИФ.

Образувано е по жалба на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ (ДКИС) при Министерство на вътрешните работи, представлявано от М. П. - директор, чрез гл.юриск.Е. С., срещу писмо №529000-1446/23.03.2022 г. на ръководителя на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Добро управление“ (ОПДУ), за отказ за верификация на разходи, в размер на 38 359 лева от искане за окончателно плащане №1 от 22.11.2021 г., по проект „Специализирано обучение на служителите от териториалните структури на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР за повишаване на професионализма и експертизата им при техническа поддръжка на системите за ранно предупреждение и оповестяване на органите на изпълнителната власт и на населението за осигуряване на надеждна защита при бедствия“. В жалбата са развити аргументи, че издадения административен акт е незаконосъобразен и неправилен, поради допуснати противоречия с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от гл.юриск.Е. С., която моли съда да отмени акта по изложените в жалбата съображения.

Ответникът – ръководителят на УО на Оперативна програма „Добро управление“, представлява се от процесуалния си представител юрист К., с пълномощно по делото, който прави искане за оставяне на жалбата без уважение като неоснователна и

недоказана и претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

С жалбата се оспорва отказ на ръководителя на УО на ОПДУ за верификация на разходи в размер на 38 359 лева от искане за окончателно плащане №1 от 22.11.2021 г., по проект „Специализирано обучение на служителите от териториалните структури на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР за повишаване на професионализма и експертизата им при техническа поддръжка на системите за ранно предупреждение и оповестяване на органите на изпълнителната власт и на населението за осигуряване на надеждна защита при бедствия“. Между страните не се спори, че жалбоподателят е бенефициент по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG05SFOP001-2.019-0046-C01 от 02.06.2020 г. Безвъзмездната финансова помощ, която се предоставя от Европейския съюз и от националния бюджет на бенефициери - частни или публични правни субекти, е инструмент за осъществяване на политиката на Европейския съюз за хармонично развитие чрез икономическо, социално и териториално сближаване - чл.174, §1 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС). Органи на Европейския съюз и органи на държавите членки са оправомощени от вторичното право на Европейския съюз и вътрешното законодателство да изпълняват функции по програмиране, изпълнение и контрол на процеса на предоставяне на безвъзмездната финансова помощ. Правният субект, който държавата определя за управляващ орган, в изпълнение на правомощията си по чл. 60 от Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11.07.2006 г. за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1260/1999 (Регламент (ЕО) №1083/2006), провежда всички необходими действия и процедури по определяне на бенефициера на финансовата помощ. Жалбата е подадена в срок от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. От доказателствата по делото се установява, че оспорваното решение е съобщено на жалбоподателя на 18.03.2022 г. Предвид това съдът приема, че жалбата, подадена на 29.03.2022 г. чрез органа, е процесуално допустима.

Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР е бенефициент по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG05SFOP001-2.019-0046-C01/02.06.2020 г. по Оперативна програма „Добро управление“ по проект „Специализирано обучение на служителите от териториалните структури на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР за повишаване на професионализма и експертизата им при техническа поддръжка на системите за ранно предупреждение и оповестяване на органите на изпълнителната власт и на населението за осигуряване на надеждна защита при бедствия“. На 22.11.2021 г. чрез Информационната система за управление и наблюдение на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове /ИСУН/, ДКИС-МВР представило искане за окончателно плащане №1 по проекта.

Във връзка с искането, на основание чл. 63 от Закона за управление на средствата от ЕСИФ (ЗУСЕСИФ), УО на ОПДУ изпратило писмо чрез ИСУН с кореспонденция №BG05SFOP001-2.019-0046-C01-M019 от 26.01.2022 г., с което са били изискани допълнителни документи и разяснения, и извършване на корекции в пакета отчетни документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане. В отговор, на 04.02.2022 г. бенефициентът представил допълнителни документи и версия № 2 на пакета отчетни документи, както и писмо чрез ИСУН с кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0046-C01-M020. След извършена проверка УО установил, че са представени част от изисканите документи и информация, както и че са извършени само част от корекциите в пакета отчетни документи.

На 15.02.2022 г. с кореспонденция в ИСУН № BG05SFOP001-2.019-0046-C01-M021 отново са били изискани допълнителни документи и разяснения. На 23.02.2022 г. с кореспонденция в ИСУН, бенефициентът представил допълнителни документи и версия 3 на финансовия отчет към пакета с отчетни документи.

След извършена проверка на представените допълнителни документи, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ЗУСЕСИФ, УО на ОПДУ изпратил писмо чрез ИСУН с кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0046-C01-M023 от 10.03.2022 г., с което ДКИС-МВР бил уведомена за размера на включените в искането за плащане недопустими разходи и основанията за тяхната недопустимост.

На 15.03.2022 г. в отговор на кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0046-C01-M023 от 10.03.2022 г., бенефициентът представил версия 4 на пакета с отчетни документи и по отношение на отказа от верификация на установените недопустими разходи, както и становище по отношение на недопуснатите до верификация разходи.

На основание чл. 62, ал. 1 във връзка с ал. 2 и ал. 3 от ЗУСЕСИФ, с писмо №529000-1446/23.03.2022 г., ръководителя на УО на Оперативна програма „Добро управление“, уведомил ДКИС - МВР за размера на верифицираните разходи. В същото писмо се съдържа отказ от верификация на разходи в размер на 38 359,00 лева от искане за окончателно плащане №1 от 22.11.2021 г., посочени в т.1, т.2 и т.3, както следва:

1. 12 048,00 лева по РОД „Фактура [ЕГН] от 28.09.2021 г.“, отчетен в бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на населението“. Разходите, изчислени съгласно представената количествено-стойностна сметка от изпълнителя, включват 7 519,20 лева за хотелско настаняване с включена закуска и вечеря, 3 736,80 лева за осигурен кетъринг обяд за изхранване за всички участници в присъственото обучение и 792,00 лева за кафе паузи, не са допустими по аргумент чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

2. 23 469,59 лева по РОД „Фактура [ЕГН] от 28.09.2021 г.“, отчетен в бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на населението“. Разходите, съгласно представената количествено-стойностна сметка от изпълнителя включват 13 260,71 лева за хотелско настаняване с включена закуска и вечеря и 10 208,88 лева за осигурен кетъринг, кафе

паузи и наем зала за всички участници в присъствените обучения, не са допустими по аргумент чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

3. 2 841,41 лева по РОД „Друг от 02.06.2020 г.“, отчетен по бюджетен ред 3.1 „Разходи за организация и управление и разходи за информация и комуникация“ по аргумент на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ, а именно „разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи“.

Във връзка с констатираните в т. 1 и т. 2 от писмото недопустими разходи, се превишава допустимия размер на първоначално отчетените непреки разходи. Административният орган е посочил, че съгласно т. 14.1 от Насоките за кандидатстване, допустимият размер на непреките разходи е 8 % от допустимите преки разходи по проекта.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспореният акт отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Той съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. В самото писмо изрично е посочен редът за неговото оспорване и пред кого, поради което не е съществено неозглавяването му като решение. Спазена е процедурата по чл.60-68 от ЗУСЕСИФ.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗУСЕСИФ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕСИФ, ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министър - председателя на Република България, който със Заповед № Р-16/01.02.2022 г., (стр. 30 от делото) на основание чл. 40, ал. 6 от Закона за администрацията, чл. 77а, ал. 1, т. 1 и т. 3 и, ал. 2 от УП на Министерски съвет и на неговата администрация е оправомощил със заповедта г-жа И. П., директор на Дирекция "Добро управление" в администрацията на МС, да изпълнява функциите на Управляващ орган на ОПДУ 2014-2020, с всички произтичащи от това права, задължения и отговорности. Д. на посочените правомощия е допустимо съгласно разпоредбите на УП на МС и ЗУСЕСИФ, с оглед на което съдът счита, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и изложените доводи в тази насока в жалбата са неоснователни.

Относно административното производство и формата на административните актове, с които се отказва верифициране на разходи, ЗУСЕСИФ не предвижда специални правила, поради което приложими са общите правила на АПК. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК – актът е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал. 2 от АПК, като административният орган ясно и конкретно е посочил фактическите и правни основания за постановения отказ да бъдат верифицирани посочените суми. Не се констатира и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Спорът основно е относно приложението на материалния закон и се свежда до това основателно ли административният орган е отказал да верифицира посочените разходи по предявеното пред него искане за окончателно плащане.

Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕСИФ. Видно от чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ целта на верифицирането е да се потвърди допустимостта на извършените разходи и наличието на физически и финансов напредък на проекта. Според ал.2 на чл.62 от ЗУСЕСИФ, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗУСЕСИФ определя за допустими само разходите, за които са осъществени едновременно няколко условия, посочени в 7 точки.

В случая съдът следва да прецени дали законосъобразно е отказано да бъде верифицирана сумата от 38 359,00 лева по направено искане за окончателно плащане и по-конкретно, дали са били налице предпоставките на чл.62, вр.чл.64, ал.3 от ЗУСЕСИФ за извършване на окончателното плащане за посочената сума, дали извършените разходи отговарят на условията за допустимост, регламентирани в раздел Първи на глава Пета от закона, както и дали е налице физически и финансов напредък на проекта.

Съгласно чл. 57, ал.1 от ЗУСЕСИФ, разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия:

1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2;
2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи;
3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности;
4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство;
5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система;
6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013;
7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи. Съгласно чл.62 ал.3 от ЗУСЕСИФ Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Съгласно чл. 63, ал.1 от ЗУСЕСИФ Управляващият орган може да изисква допълнително представяне на документи, във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, когато:

1. сума, включена в искането за плащане, не е дължима;
2. не са предоставени заверени фактури и/или счетоводни документи с еквивалентна доказателствена стойност, или други изискуеми документи, доказващи извършване на

дейностите в съответствие с условията за допустимост по раздел I;

3. има съмнение за нередност, отнасяща се до съответните разходи;

4. представените документи за физическия и финансов напредък на проекта са некоректно попълнени или не съдържат цялата задължителна информация. Съгласно чл.64 ал.1 от ЗУСЕСИФ в случай че бенефициер не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане.

Посочените в разпоредбата изисквания следва да са изпълнени кумулативно и неизпълнението на което и да е от тях представлява самостоятелно основание Ръководителят на УО да откаже да верифицира предявените за плащане пред него разходи.

Административният орган, при обективизиране на волята си да откаже верификация на разхода, следва да подведе своите фактически установявания, изложени в оспорената част на административния акт, под хипотезата на някоя от горепосочените правни норми, като изложи и съответните мотиви в какво точно се изразява твърдяната от него недопустимост на разхода. Тежестта да установи и да докаже, че извършените разходи не са допустими е на УО. Той е длъжен също да даде мотивирано заключение по установените от него обстоятелства, по събраните доказателства и по избраната от него правна квалификация на установената недопустимост на разхода

Относно сумата от 12 048,00 лева по РОД „Фактура [ЕГН] от 28.09.2021 г.“ отчетен в бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на населението“, както и сумата от 23 469,59 лева по посочена от органа РОД „Фактура [ЕГН] от 28.09.2021 г.“, отчетен в бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на населението“, отказът на Ръководителя на УО е обоснован и законосъобразен по аргумент на чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ .

Факт е обстоятелството, че в писмото за отказ административният орган погрешно е посочил за сума 23 469,59 лева номерът на фактурата, както и наименованието на обучението - РОД „Фактура [ЕГН] от 28.09.2021 г.“, отчетен в бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на населението“, вместо РОД „Фактура[ЕИК] от 28.09.2021 г. за обучение на тема „Специализирано обучение за териториалните структури на ДКИС-МВР за практически действия при администриране, диагностика и отстраняване на повреди по оборудването на Системата за ранно предупреждение и оповестяване на органите на изпълнителната власт“. В случая обаче, УО е

изложил разбираемо своите мотиви за отказът за верификация, посочвайки коректно нарушените правни норми от законодателството, които са нарушени и на които не отговаря конкретният изпълнител, а именно че [фирма] не разполага с необходимата годност за упражняване на професионална дейност регламентирана в чл. 61, ал. 2 от Закона за туризма за услуги попадащи в т. 69 и т. 70, във връзка с, т. 60, т. 62 и т. 67 от Допълнителните разпоредби от Закона за туризма. Предвид на което, съдът счита, че в случая не е самостоятелно отменително основание по реда на чл.146 от АПК.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Цитираната предпоставка следва да е налице в съвкупност с останалите изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тежест на административния орган е да докаже, че разходите са в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно, че не са извършени съгласно приложимото право на ЕС и българското законодателство. Необходимо е нередностите да бъдат установени от компетентния орган по съответната програма, в случая ответника, в нарочна процедура по чл. 73 от ЗУСЕСИФ във връзка с нередности по сключения договор.

В случая изхождайки от съдържанието на оспорения акт по отношение на основанието, посочено в чл. 57, ал. 1, т.4 от ЗУСЕСИФ, органът е изложил мотиви от фактическа и правна страна. Посочената разпоредба се подкрепя от доказателствения материал по делото. В изпълнение на предвидените дейности, на участвалите в обученията служители са осигурени основни туристически услуги (настаняване, изхранване/кетъринг), представляващи туристически пакет по смисъла на § 1, т. 67 от ДР към Закона за туризма, а именно комбинация най-малко от два различни вида туристически услуги за целите на едно и също пътуване или ваканция. Съгласно чл. 61, ал. 2 от Закона за туризма, туроператорската и/или туристическата агентска дейност на територията на Република България се извършва от регистрирано по този закон лице. След извършена проверка в „Регистър на туроператори и туристически агенти“ и представените по делото документи е установено, че изпълнителите [фирма] и [фирма], не разполагат с необходимата годност за упражняване на професионална дейност, регламентирана в чл. 61, ал. 2 от Закона за туризма за услуги попадащи в т. 69 и т. 70, във връзка с, т. 60, т. 62 и т. 67 от ДР от Закона за туризма. При това положение е налице основание, което да доведе до отказ на верификация на сумата от 12 048,00 лева и сумата от 23 469,59 лева.

Относно сумата от 2 841,41 лева по РОД „Друг от 02.06.2020 г.“, отчетен по бюджетен ред 3.1 „ Разходи за организация и управление и разходи за информация и комуникация“, административният орган се е позовал на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.2 ЗУСЕСИФ която посочва, че разходите се считат за допустими, ако попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи. Ръководителят на управляващия орган на програмата, утвърждава за всяка процедура насоки и/или друг документ, определящи условията за кандидатстване и условията за изпълнение на одобрените проекти. Документите трябва да са съобразени и с изискванията на чл. 59, ал. 2. В случая, административният орган е установил

липсата на посочените в разпоредбата основания, за да признае разходът за допустим. Във връзка с констатираните в т. 1 и т. 2 от писмото недопустими разходи, е установено, че е превишен допустимия размер на първоначално отчетените непреки разходи. Административният орган е посочил, че съгласно т. 14.1 от Насоките за кандидатстване, допустимият размер на непреките разходи е 8 % от допустимите преки разходи по проекта.

Съдът намира, че изводът на УО за недопустимост на претендираните разходи от ДКИС на основание чл. 62, ал. 1-3, във връзка с чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 4 и чл. 64, ал. 3, от ЗУСЕСИФ, за обосноваван. С оглед на всичко изложено съдът счита, че оспореният административен акт е издаден в съответствие с приложимия материален закон и жалбата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът е претендирал разноски, които с оглед изхода на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК му се дължат в размер на 150 лева, на осн. чл.78 ал.8 от ГПК, вр. чл.24 и сл. от НЗПП.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III – то отделение, 57 - ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК:

РЕШИ:

ОТХЪРЛЯ жалбата на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ (ДКИС) при Министерство на вътрешните работи, представлявано от М. П. - директор, чрез гл.юриск.Е. С., срещу писмо №529000-1446/23.03.2022 г. на ръководителя на УО на Оперативна програма „Добро управление“, за отказ за верификация на разходи, в размер на 38 359,00 лева от искане за окончателно плащане №1 от 22.11.2021 г., по проект „Специализирано обучение на служителите от териториалните структури на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР за повишаване на професионализма и експертизата им при техническа поддръжка на системите за ранно предупреждение и оповестяване на органите на изпълнителната власт и на населението за осигуряване на надеждна защита при бедствия“.

ОСЪЖДА Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на Министерски съвет юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: